

VIDOR MIKLÓS

Őr

A tudat konok katonája
az est küszöbére dül
fegyverét ledobálja
fáradt embertelenül

Elölép ekkor a tolvaj
válla fölött beles
félretolja egy ujjal
nesz nélkül a reteszt

és besétál a házba
megáll a szekrények előtt
Álmában az őr dudorászva
szimatolja a lány levegőt

Fantáziák

Eitűnt barát! Az évek óceánja
már vissza sose ringat

Csak éjszakákat látok és hajókat
vizsik gazdátlan titkainkat
hogyan elsüllyedjenek velük

A nap ha néha fölkel még szememben
füstben remeg
és roncsokat úsztat a tenger

Reménytelen ködkürtök búgnak
s túlharsogja őket az áradat
ég föld víz egyberoskad
hallom s elvesztem újra arcodat

Emlékezem
s zavaros lesz az emlék
szilánkokra török
hajóinkat a partok elfeledték
mind zátonyra futott

Nincs semmi már belőled és belőlem
két féltudat
jelzőlámpása leng a vaksötétben
hogy lassan kialudjanak

Csak a fájdalom szuroksűrűje
feketül a feketeségben

Egy roskadt bárkán vizre szállok
és nem akarom már
hogy partot érjen

Halott vagy már te is hiába élsz még
apám mellé fektettelek
s egyre növeszt a mélység

Ajkad ha szól öklöd ha feldörömböl
koporsónyi visszhangja támad
visszabüvölni nem telik erőmből
elhiszlek
boldog éveim fiának

Te távozó te haza sose térő
hús-vér kísértet
ridegebb égöv bujdosója
nincs hová nyúlnom érted

Karod a messzeség
tekinteted a lebukó nap
arcod a mindig változó vizek

Az éj kalózhajója szöktetett el
nyomodban vitorlák suhognak
átgördültél a szemhatár alatt

Hogy odánát
bukkanj ki már új arccal
és megváltsd lelkedet

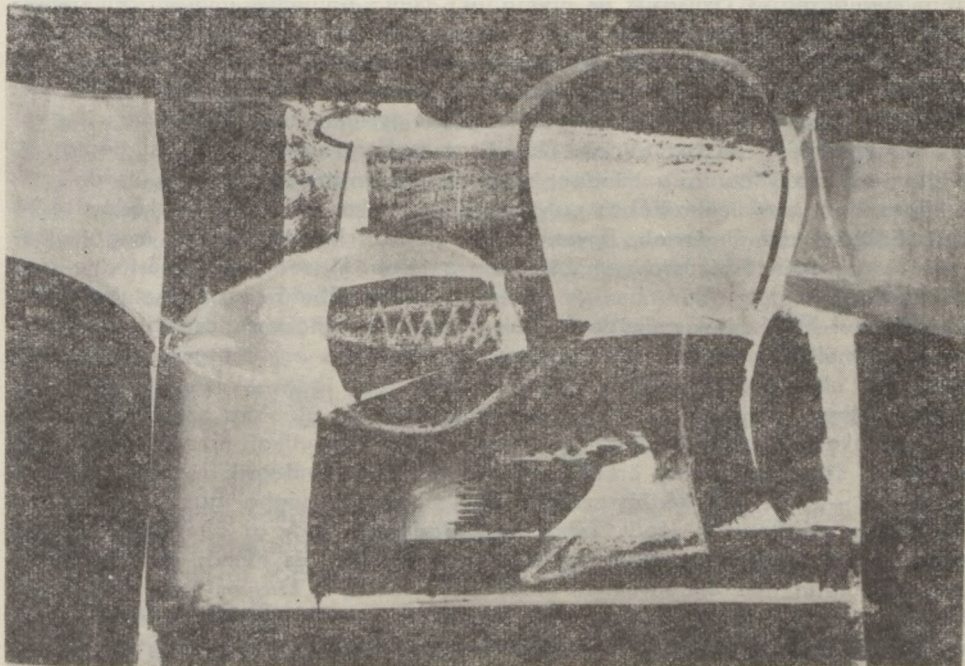
Neved mellé
keresztet tett az angyal

Verőcei este

Mert múlhatatlan minden itt
a hegyek szemközt a folyó a mélyben
amint hatalmasan kanyarodik
kettőzve a túlsó part fényeit
s a tücsökszó mely zeng az öröklétben
csak a tücsök meg én nem

Déli nap

Élő tűzön pirítatom magam
mint rossz keresztény a pokolban
De nincs pokol (és hogyha van
fölösleges megismételni holtan)

Lóránt János: Csendélet